

ZAMBAKLA DOLDU HAVA

Zambakla doldu hava, sanki bir müzik çalınacak.
Her şey bir anlam seçiyor, anlamın artığını gönderiyor bana.
Sağlığım yerinde şimdi, fırsatımın efendisiyim aşkta.
Ne unutmur ne hatırlarım maziyi,
Şimdi doğuyorum zira; böyle her şeyden...
Maziyi yapıyorum sülalesine ihtiyaç duyduğunda hava
Ve toz tarafından bozulduğunda. Zor doğmadım,
Tıpkı çakallar gibi, semender gibi, karga gibi...
Anne babamı kutlamadım sağ salım doğduğum için. Şimdi,
Bağırarak zıplıyorum, görüyorum, duyuyorum.
Bütün bu büyülü zambaklar benim:
Zambakla doldu hava, sanki bir müzik çalınacak.
Etrafımdaki her şey tebrik ediyor beni:
Herhangi bir karaltı yok tavanda
Benimle benim için çekişen.
Ve bir sandalye memnuniyetle karşılıyor
Ayakları için özel bir tempo seçeni.
Kapının önündeki ayna tanıyor beni
Alışıyor yüzüne ziyaretçisinin. Her şeyi kutlamaya hazır bir kalp.
Her şey bir anlam seçiyor hayat olayına,
Şimdiki zamanın kristal bağışlarıyla yetiniyor. Bilmedim ve sormadım:
Neden kutluyorum gündelik dostluğu, verilen fırsatı?
Ve neden temposuna uyuyorum evrenin dört bir yerinde çalınacak müziğin?
Ne unutmur ne hatırlarım yarını... Onu düşünmeyi erteledim belki farkında olmadan.
Canlandırmak için anı iki konum arasında:
Hayat olayı ile bir-iki saat ertelenmiş ölüm kazası arasında...
Keyif alıyorum unuttuklarımı hatırlamaktan:
Ney şarkısı söylemeyi unuttuğumu unuttum yılanlara.
Nehir benimle birlikte akıyor oluk oluk sebepsiz.
Ve ben duygularımın etrafında dolup taşıyorum:
Zambakla doldu hava, sanki bir müzik çalınacak!